

Syskonbandet

SYSKONBANDET

Nummer 4, augusti 2018 | Årgång 110

Volontär i sommarparadiset

Foto: Kofi Wasén

I ljudets tjänst –
*Calle är en ideell
ljudtekniker*

Foto: DEVIS BIONAZ

Innehåll

Från verksamhetsledaren	sid 2
Medlemsnytt	sid 2
Syskon emellan	sid 3
Inbjudan till missionshelg	sid 4
Calle i ljudets tjänst	sid 5
Volontär i sommarparadiset	sid 7
Sofias väg till musikterapeut	sid 8
Möt Görel Byström Janarv	sid 9
Boktips	sid 11

Från verksamhetsledaren

Snäckor plockas med förtjusning av både stora och små längs strandkanten samtidigt som andra tar sig mer eller mindre svalkande dopp i havets böljor, något som kunnat göras hela denna ovanliga svenska sommar. Vid ett tillfälle då jag tillsammans med mina föräldrar tog kvällspromenad längs stranden träffade vi en man som plockade något annat: han plockade skräp. Han bor nära stranden och varje kväll sedan han blev pensionär går han längs stranden och plockar upp det skräp som dagens strandbesökare lämnat efter sig och det är hela säckar han fyller.

Hela vår vackra värld skräpas ner, på sådant synligt sätt som kartonger och flaskor på stranden och på osynliga sätt så som gaser som virvlar ut i vår atmosfär. Inte kan det vara att ha uppfyllt det uppdrag Gud gav oss människor, att bruka och vårda jorden? Makalöst dumdristigt av människan är det ju också, för inte bara gör vi den vackra världen, badstranden, ful att vistas i utan vi förstör det som är avgörande för att vi alla ska leva. För hur ska vi leva vidare om luften är förorenad så att vi blir sjuka av att andas den, om fiskarna är förgiftade så att vi inte kan äta dem, om det skyddande ozonskiktet tunnas ut så att vi skadas av solen, om näringen i marken tar slut så att grönsaker av alla dess slag inte längre går att odla, om drickbart vatten tar slut? Borde inte förslag på åtgärdsidéer för att hindra den nedskräpande utvecklingen ligga allra överst på alla partiers agenda nu inför valet? Jag utgår från att alla politiker och politiskt engagerade faktiskt

vill oss väl, även om de har skilda synsätt på hur bästa vägen till förbättrat samhälle och väl för oss ser ut, liksom vi som röstar har olika uppfattning om saken. Åsikter skiljer sig åt vad gäller skattenivåer, skol- och sjukvårdsval, lika föräldraledighet, flyktingmottagande. Men att bevara luften, marken, vattnet vi lever av borde vara i allas högsta och gemensamma intresse.

Det är ju inte kört än för den värld vi lever i, med och av. Förutom att bromsa nedskräpningen och förstörelsen så finner man på sätt att i viss mån också reparera redan skedda skador. Fantastiskt nog har naturen själv också förmågan att återhämta och reparera sig. Om den bara får en chans. Städandet av det nedskräpade i jordklotet behöver förstås göras av hela världen och en hel del görs här och var. Men varje lands åtgärder spelar roll och jag hoppas därför att vilket kommunstyre, landsting och riksdag som än röstas fram av oss nu i september ska den gemensamma agendan vara att ge naturen en chans och skjuts till återhämtning. För som det slitna men sanna ordspråket säger så kan inte en göra allt men alla kan göra något, om det så är att plocka upp skräp på en snäckig badstrand.

Tina Strömberg

Medlemsnytt

Ny medlem

Elise Christensen, Umeå

Till Fridens hem

Britt Bergfelt, Tranås
Hjördis Eriksson, Spånga

Syskon emellan

Vi har äntligen gift oss

Några av er har kanske redan lagt märke till att mitt efternamn är ändrat från Hanson till Strömberg, vilket är min Daniels efternamn. Daniel och jag har varit ett par länge nu och många av er känner Daniel då han ibland varit med som medhjälpare på våra läger och resor. Den 16 juni gifte vi oss på Liljeholmens folkhögskola i Östergötland. Liljeholmen

är en kär plats för oss där vi känner oss hemma efter att ha bott på skolan, jag läste bibellinjen och Daniel gick musiklinjen, och där var det också som vi träffades. Vi har haft nöjet att återkomma dit och då tillsammans med Syskonbandet för barnläger, musikhelg, och där spelade vi in Syskonbandets skiva. Platsen är därför bekant också för flera av er syskonbandare.

Det var en vacker alldeles lagom varm dag och vi gifte oss på gräsmattan bakom herrgården, vid korset ner mot sjön, omgivna av släkt och en del vänner, och bina ackompanjerade livligt i linden. Vigde oss gjorde Karin Wiborn och Bengt Ekelund. I linje med bröllopsresan som bar till Italien så bjöd vi bland annat på italiensk buffé, praliner och geléhjärtan, hallon- och chokladtryffeltårta och korvbuffé. Kvällen bjöd även både planerat och överraskande på tal, sång, musik och dans. Jag är mycket tacksam för denna dag jag längtat efter så, den gick bara allt för fort!

Bland presenterna fanns en hälsning och gåva från Syskonbandet som vi tackar för! Det var ett generöst presentkort att nyttja till konsert eller teaterbesök. Så nöjet fortsätter!

Varmaste hälsningar

Tina Strömberg

Knyt nya syskonband – skaffa en brev- eller telefonvän

Under årsmötesdagarna i juni 2018 uppfattade ett par stora redaktörsöron

att det uttrycktes önskemål om att få nya vänner i föreningen. Syskonbandet är en rikstäckande förening och våra medlemmar finns i såväl små byar som i samhällen och större städer. En del har ett stort och livfullt kontaktnät medan andra känner sig ensamma. Vill du ha en brevvän eller telefonkompis? Skicka ett mejl till redaktion@syskonbandet.se

Skriv lite kort om dig själv, exempelvis vad du gillar att göra på fritiden, samt vilken relation du har till Syskonbandet. Skriv även dina kontaktuppgifter och på vilket sätt du vill bli kontaktad, via mejl, telefon, punkt- eller svartskriftsbrev. Din presentation publiceras i nästkommande nummer av tidningen, under rubriken Syskon emellan. Kanske nappar någon på din kontaktförfrågan eller kanske hittar du någon att höra av dig till. Om du saknar möjligheter att mejla går det bra att höra av dig på telefonnummer 070-2567888 så får du hjälp att formulera en presentation. Mejlkontakt med redaktionen är dock att föredra.

Isabelle Ulfsdotter

Inbjudan till Missionshelg

Nu är det dags att anmäla sig till den inspirerande missionshelgen som äger rum på Helsingborgs folkhögskola den 12-14 oktober!

Det är Syskonbandet med Missionsgruppen i spetsen som bjuder in till denna helg som kommer innehålla samtal om mission och kulturella inslag med anknytning till de länder i Afrika vi har kontakt med. Vi får sjunga på olika språk, känna på ovana rytmer och äta etiopisk middag. I workshops frågar vi oss

vad Mission egentligen är, vad angår det mig och vad kan vi konkret göra i vår mission? Vi kommer också få höra om den resa som några representanter då gjort till vår systerförening BCA i Etiopien för att vara med i firandet av deras 25-årsjubileum.

Ledarhundar är välkomna och tillgängligheten är god, dock förekommer backar på området mellan lokalerna.

Resa Gemensam buss erbjuds tur och retur från Göteborg central till Helsingborgs folkhögskola. Du betalar 250 kr för tur och retur. Bussen går från Göteborg C kl 15.00 på fredagen och är tillbaka på söndagen kl 14.30. Syskonbandet erbjuder dig resesubvention för den del av din resa som överstiger 500 kr (med maximalt 700 kr). För dig som tar dig med egen bil/taxi är adressen Helsingborg 1, Horred.

Pris

Del i trebäddsrum 900 kr
Del i tvåbäddsrum: 1200 kr
Enkelrum 1500 kr
Barn 0-12 år: 600 kr
Lakan & handduk ingår inte men går bra att hyra för 80 kr.

Anmälan Senast 12 september till Tina på Syskonbandets kansli, 08-641 30 95 eller tina@syskonbandet.se. Samma datum gäller för dig som vill ansöka om enskilt bidrag för deltagaravgiften.

Alla är mycket varmt välkomna!
Missionsgruppen

Calle i ljudets tjänst

Flera av er känner Calle (Carl G Olofsson), medlem i Syskonbandet sedan många år och en av dem som hade en aktiv roll i arbetet med föreningens skiva Se solen igen. Här berättar Calle om sin väg till att börja jobba ideellt som ljudtekniker, först i sin församling och senare även hos oss. Texten skrevs först som manus till Calles eget radioprogram i serien Klarsyn, här är den bearbetad av redaktören. Den 4 september startar en ny säsong av Klarsyn i Sveriges kristna radio.

Det hör inte till vanligheten att vi har konsert i vår kyrka men när det väl händer älskar jag att sitta i rollen som den som har makten över ljudet i salen. För när allt stämmer är jag den där lilla hörnstenen som får alla att trivas. Jag glömmer aldrig en julkonsert vi hade med någon lite större celebritet, där en för mig okänd man kom fram till mig vid mixerbordet efteråt och tog mig i hand och sa: "Tack för ett mycket bra ljud!"

Om jag trivs med ljudet bakom mixerbordet verkar lyssnaren också trivas. Ljud handlar delvis om komfort. Vi går inte till våra kyrkor för att bli uttröttade i våra huvuden, vi vill inte behöva anstränga oss för att höra det som sägs eller sjungs. För mycket eller för lite ljud är ett störningsmoment. Vi ljudansvariga är en liten hörnsten i Guds verk, kanske inte nödvändiga, men kanske inte helt oviktiga heller.

Jag kommer från Landa lite utanför Vårgårda. Till vardags jobbar jag i

grannbyn på ett golvföretag och har gjort det i snart tio år. Jag är medlem i en sömnig Pingstförsamling där jag delvis engagerat mig i ljudet och i andra uppgifter som hör till.

Egentligen började jag intressera mig för ljud ganska tidigt. Men jag vågade aldrig närma mig ljudgruppen, jag såg det i många år som något onåbart. Jag är synskadad, på gränsen till det som kallas gravt synskadad. Ljudet var långtifrån anpassat för mig, vilket troligtvis skrämde mig under uppväxten. Sedan kom den där dagen då rätt person förklarade hur allting gick till på ett bra sätt. Tack Abbe för att du hade tålamod med mig. Så småningom lärde jag mig grunderna, när jag hade kommit förbi alla små hinder var det inte

särskilt svårt. Det tog dock lite tid att bygga upp den där känslan i ryggmärgen, att läsa lokalen, röster, förnimmelsen av rundgång, ja allt det där som hör till.

Med tiden blir man mer våghalsig, man kopplar av och börjar bli trygg i sitt lilla hantverk. Under Syskonbandets årsmötesdagar 2011 beslutades det att vi skulle spela in en cd-skiva. Föga anade jag vad som skulle vänta mig när jag tackade ja till att sköta inspelning och mixning av skivan.

I början av juni 2012 samlades ett ganska stort gäng på Liljeholmens folkhögskola. På dessa få dagar skulle både solosång och körer till sammanlagt tolv låtar spelas in. Det blev ganska långa pass i studion, tacksamt nog fanns det luftkonditionering. Jag minns att jag bad mycket till Gud under dessa dagar, att han skulle ge mig kraft att orka ro min del av projektet i hamn. Jag kände mig ganska deprimerad när inspelningarna skulle börja. Det hade varit en ganska turbulent tid för mig. Först mordet på min moster och hennes make, sedan mordet på en väns mamma, och sen dog en nära vän.

Flera gånger undrade jag om jag inte tagit mig vatten över huvudet. Som tur var hade jag Daniel Strömberg till hjälp och vi fördelade arbetsuppgifterna och flowet i studion ganska bra. Flera av de som skulle göra sånginsatser hade aldrig stått i en studio tidigare och det gällde att försöka hålla nervositeten så långt borta som det bara var möjligt.

Dagarna på Liljeholmens folkhögskola gick snabbt. Nu hade jag hela sommaren framför mig att mixa färdigt allt material

från inspelningen. Också det skulle visa sig vara en riktig utmaning. Till slut lämnade jag ifrån mig en färdig mix. I samband med att vi fick cd-skivorna skulle vi även ha en releasekonsert för både utomstående och inbördes beundrare. Platsen var Frälsningsarmén kår 393s lokaler i Stockholm och det blev en minnesvärd konsert för oss alla som deltog på olika sätt.

I juni 2016 började ett nytt kapitel i mitt ideella engagemang i Syskonbandet. Vi fick möjligheten att börja sända radioprogrammet Klarsyn i Sveriges kristna radio. Också detta har visat sig vara en spännande resa. Själv har jag ingen erfarenhet av att jobba med radio. Hellre sköter jag tekniken bakom ett radioprogram än sitter framför mikrofonen. Därför var min uppgift i radiogrupperna ganska given. Med tiden har jag blivit alltmer trygg i rollen. Programinnehållet är väldigt skiftande och det är kanske just det som gör klippningen så spännande.

Ju äldre man blir desto viktigare blir det att få känna frid i livet. Likt många andra kämpar också jag med min tro. Men hur långt bort jag än vandrar, får jag alltid komma tillbaka till Gud och känna hans frid i hjärtat. Och självklart önskar jag att framtiden bjuder på fler utmaningar. För det är genom utmaningarna som vi vågar växa.

Calle Olofsson

Volontär i sommarparadiset

I Mälaren ligger ön Lindholmen där S:ta Clara kyrka bedriver delar av sin verksamhet under sommaren. Annelie Nilsson, som varit ledsagare vid några av Syskonbandets aktiviteter, berättar om hur det är att bo och arbeta som volontär på ön.

Det är en ljum, vacker sommarkväll när vi besöker Annelie på Lindholmen. Den lilla motorbåten puttrar taktfast fram över vattnet för att lägga till vid sin brygga. Resan från fastlandet tar bara tio minuter. Lindholmen är en liten ö som ger känslan av riktig skärgårdsidyll, det mesta av bebyggelsen har stått här sedan 1800-talet och det vilar en påtaglig frid över platsen. Under sommarmånaderna bor och arbetar personal och volontärer från S:ta Clara kyrka här, främst med diakonal verksamhet för utsatta kvinnor. Den som behöver en fristad kan komma till ön och få vila från den tunga vardagens stress och krav. Här finns möjlighet att bada, sola och njuta av naturen i en lugn och helt drogfri miljö.

– Vi lägger stort fokus på kvinnor men det finns också en hel del verksamhet som är öppen för allmänheten, säger Annelie. Hon berättar att de

arrangerar läger, lovsångskvällar och olika slags gudstjänster på ön:

– Varje onsdag är det soppmässa, då bjuder vi in till mässa och efteråt samlas de som vill och äter soppa tillsammans.

I år har Annelie valt att spendera hela sommaren på ön. Hon är här för fjärde året i rad men tidigare har besöken varit kortare.

– Det är en så vacker och rofylld plats och jag känner att Guds ande är verksam här.

Som volontär får Annelie främst hjälpa till med praktiska saker så som matlagning, disk och städning.

– När vi hade familjeläger hjälpte jag även till med aktiviteterna för barnen eftersom jag gillar att jobba med barn.

Den här dagen är förberedelserna för månadens lovsångskväll i full gång, musiker soundcheckar och båtarna kör skytteltrafik för att hämta besökare. Vi sitter på altanen och äter lunch när en välbekant röst hörs. Det är Syskonbandets tidigare medarbetare Ronny Gilderskär som kommer upp för backen från stranden

tillsammans med fru och hund. Det blir ett kärt återseende.

Isabelle Ulfsdotter

Sofia Thoresdotter – min väg till ett yrke som musikterapeut

Sofia, som är medlem i Syskonbandet, är utbildad musikterapeut och har arbetat i flera spännande sammanhang. Här berättar hon om sitt yrkesval och vägen dit.

Jag har nog alltid vetat att jag ville hålla på med musik. När jag var tre år fick jag ett piano. Mamma har berättat att jag spelade blinka lilla stjärna på det efter att hon hade satt fast en tejpbit på tonen c och en på g. När jag började i skolan kunde jag redan spela blockflöjt. Jag har alltid haft lätt för att lära mig texter och melodier, men nog alltid saknat lusten och viljan som behövs för att bli riktigt bra på något instrument.

För mig har musik och kommunikation alltid hört ihop. När jag var liten sjöng jag och min mamma ofta tillsammans och i hela familjen kommunicerade vi ofta genom att vissla melodier till varandra. Mina storebröder kunde till exempel reta gallfeber på mig genom att vissla en speciell melodi som bara de och jag förstod meningen med. Pappa hade en vissling som betydde ”släpp genast allt ni har för händer och kom hit”. Mamma tyckte att det var så trist när hon hämtade mig på förskolan och hon såg hur de andra barnen sken upp när de fick se sina föräldrar på långt håll. Jag såg henne inte och hon kunde inte få det där välkomnande leendet från mig. Då kom hon på att hon kunde vissla en speciell sofiamelodi och när jag hörde den sken

jag upp så där som de andra barnen gjorde. Så att musiken har kommunikativa egenskaper, det visste jag tidigt.

Men innan jag kom på vad jag ville göra med musiken blev jag klar över vad jag inte ville göra med den. Det var faktiskt nästan som en uppenbarelse. Då gick jag på musiklinjen på Ljungskile folkhögskola. Det här var i mars när alla som gick musiklinjen tränade inför inträdesproven till musikhögskolan. Folk kunde öva i mer än 12 timmar om dagen. En eftermiddag gick jag genom en av skolans korridorer och från varje rum hörde jag musik. Alla dörrar var stängda. Ingen spelade med någon annan. Det fanns inte minsta smula av gemenskap i deras musicerande, ingen glädje heller. Då blev det så tydligt för mig. Så här ska man inte göra med musik. Musiken är till för

Sofia tillsammans med en ung pojke i Bolivia.
Foto: EMIL ERDTMAN

något annat. Det där andra var fortfarande lite diffust för mig, men jag visste att det var viktigt.

Första gången jag hörde talas om musikterapi var när jag läste musikvetenskap på Göteborgs universitet. En av lärarna där berättade att det fanns något som hette musikterapi och hon tog även med mig till en kurs för sjukhusbibliotekarier där två musikterapeuter från Danmark föreläste. Än i dag vet jag inte hur hon lyckades smuggla med mig på den där kursen, men jag är henne evigt tacksam för det. Efter det förstod jag vad jag ville göra. Att få använda musikens kommunikativa och kreativa kraft för att hjälpa människor, att få arbeta med musik utan att själva musiken var målet utan ett medel att nå andra mål till exempel terapeutiska, det passade mig. Det var så jag ville göra med musiken och inte tävla, nöta och konkurrera med den.

Det tog lång tid för mig att hitta rätt utbildning, men till slut valde jag den där man hade mest praktik för jag visste att jag skulle bli ifrågasatt av seende personer sen när jag sökte jobb. Själva utbildningen gick bra även praktiken. Under en av mina praktiktillfällen träffade jag visserligen på en musikterapeut som var tveksam till att jag som synskadad skulle kunna jobba som musikterapeut, men på skolan var det aldrig någon som var tveksam till det.

Jag tycker att det har varit ganska svårt att få jobb som musikterapeut. Jag har nästan alltid kommit på anställningsintervjuer till de jobb jag har sökt. Men när arbetsgivaren har förstått att jag inte kan se, har jag fått många konstiga reaktioner. På en skola frågade de till exempel om de skulle komma och

hämta mig vid bussen varje morgon och så förklarade de att de inte hade tid att hjälpa mig under arbetsdagen. Vid ett annat tillfälle blev den som skulle intervjua mig så förskräckt när hon fick se min vita käpp att hon backade flera meter. Sen sa hon:

– Ja, det här var ju tråkigt, vi hade mer eller mindre bestämt oss för dig... Jag fick inte ens visa mina papper för henne och när jag gick sa hon:

– Jag hoppas ändå att det ska gå bra för dig, jag känner verkligen för er som har ett handikapp.

Men några jobb fick jag i alla fall och jag fick även möjlighet att arbeta med ett musikterapiprojekt i Bolivia under några år. Och ju fler jobb jag har haft, desto lättare har det blivit att få nya. Jag kom också på att det var bra att videofilma när jag jobbade. Då kunde jag ha med mig filmer att visa på anställningsintervjuer. Jag har blivit tryggare i min yrkesroll och mer van vid att söka jobb och även vid att hantera de jobbiga situationer som kan dyka upp när människor ifrågasätter mig och min kompetens. Jag är glad och tacksam för att jag hittade rätt till slut.

Sofia Thoresdotter

Möt Görel Byström Janarv – modig och brinnande i engagemang, vänskap och yrke

Jag lärde känna Görel när jag för första gången var hemma från Kongo under ett helt år. Hon var ideellt arbetande ordförande i ungdomsförbundets internationella

kommitté i Svenska Baptistsamfundet och jag tjänstgjorde som förbundets internationella sekreterare.

Jag minns den här tiden som oerhört inspirerande. Ungdomarna var intresserade av mission och bistånd och allt ifrågasattes och diskuterades. Görel imponerade med sitt engagemang och ledarskap. Hon gick då pastorsutbildningen på Betelseminariet, blev senare journalist och engagerade sig i både religion och politik. Hennes intresse för att sprida kunskap och förståelse för hur olika kulturer hanterar livs- och samhällsfrågor har fått henne att driva stora projekt som gjort avtryck i hur vi idag förhåller oss till varandra i vårt multireligiösa Sverige.

I vår lilla kommitté beskrev Görel den utbildning hon gick genom att rita en bild. Olika blommor kom från olika håll på papperet, där de rörde sig mot en maskin som representerade pastorsutbildningen. Vid maskinen fanns en hand som med hjälp av en hammare pressade varje blomma genom maskinen så att alla kom ut på andra sidan som stöpta i samma form. Hon menade att utbildningen tvingade fram en likriktning istället för att ta hand om och utnyttja olikheterna.

I internationella kommittén gjorde vi en liten serietidning som vi kallade "Pengarna eller livet". En superhjaltefigur, Salta Sigge, dök upp hos en "vanlig" familj för att få dem att förstå att det som dom identifierade som "livet" egentligen handlade om pengar. Teologen Harry Månsus gjorde ett litet häfte med bibelhänvisningar som kunde kopplas till seriens innehåll. Det var häftigt och jag är

fortfarande lyrisk när jag tänker på och berättar om det här.

Några av er har kanske hört det arabiska uttrycket "Gud har 99 namn – endast kamelen känner till det 100e". Inför millenieskiftet skrev Görel en bok tillsammans med tre andra journalister om de religioner som då praktiserades öppet i Sverige och som de tänkte sig att vi behövde verktyg för att förhålla oss till. Boken hette "Gud har 99 namn" och det blev också namnet på en stor utställning (och så småningom flera mindre varianter) och en lång rad välutbildade religionsguider. Läs mer under rubriken Boktips i den här tidningen!

Sedan några år arbetar Görel på Equmeniakyrkans avdelning för kommunikation och vi tillhör samma församling i Stockholm. Under församlingens upptaktshelg i höstas deltog Görel tillsammans med ett av sina barnbarn, Astrid 4 år. Dom skulle inte sova över på lägergården. Det var sen eftermiddag och Astrid ville inte åka hem som planerat. Då reste sig Görel och frågade om någon som ändå skulle hem till Stockholm, kunde tänka sig att köra hennes bil? Hon berättade att hon hade en allvarlig synnedsättning som gjorde det omöjligt för henne att köra bil i mörker.

När vi träffades nästa gång frågade jag: "Vad har hänt?"

– Jag hade ont i ögat och sökte vård. Så småningom hittade man orsaken till smärtan i högt ögontryck och det var så högt att man ville operera. När

detta var över hade min synförmåga minskat till 10% (av vad den var tidigare) och jag har sedan dess försökt anpassa mig till det.

– Det är jobbigt bara att vänja sig vid att ständigt ta droppar i ögonen och på kvällen vågar jag nästan inte gå ut. I mörkret kan jag inte se var jag ska sätta fötterna och önskar att jag hade en arm att kroka i. När jag arbetar vid datorn kan jag kompensera synnedsättningen med förstoring och samma sak gäller när jag ska läsa i en bok eller en tidning.

– Jag vet att många klarar sig bra fast de ser mycket sämre än jag men det är svårt att ställa om. Jag har skaffat hund och det hjälper mig att komma ut flera gånger om dagen, vilket jag säkert inte skulle göra annars.

Jag missade Görels stora utställningsprojekt eftersom jag var mer i Kongo än i Sverige under de år utställningen visades runt om i landet. Nu har våra vägar korsats igen (som jag ser det) genom Görels engagemang för att stimulera missionsintresset i Equmeniakyrkan med utgångspunkt från möten och samarbete med kvinnor i Equmeniakyrkans två systersamfund i Demokratiska Republiken Kongo. Jag håller ett häfte med kvinnoberättelser i min hand. Görel lyssnade och skrev ner dem när hon ordnade sömnadsverkstad för kvinnor från de båda lokala samfundet. De har tidigare sytt förkläden och när den här tidningen kom till var de tillsammans för att sy tygkassar att erbjuda missionsunderstödare i Sverige. Om man tecknar sig för ett bestämt

regelbundet löftesoffer, får man en sådan kasse (tidigare förkläde).

Gun Eriksson

Boktips

Kansliet tipsar om **GUD HAR 99 NAMN: BARA KAMELEN VET DET HUNDRADE**

- en guide till det mångreligiösa Sverige

Av: Görel Byström Janarv, utgiven 1997

Fyra journalister och en fotograf gav sig ut på upptäcktsfärd till kyrkor, moskéer, synagogor och tempel i vårt mångreligiösa Sverige. Resultatet blev en guidebok med bland annat reportage från fester och ritualer samt en förteckning med adresser och telefonnummer till kontaktpersoner i

församlingar och gudstjänstlokaler över hela landet. Boken är rikt illustrerad.

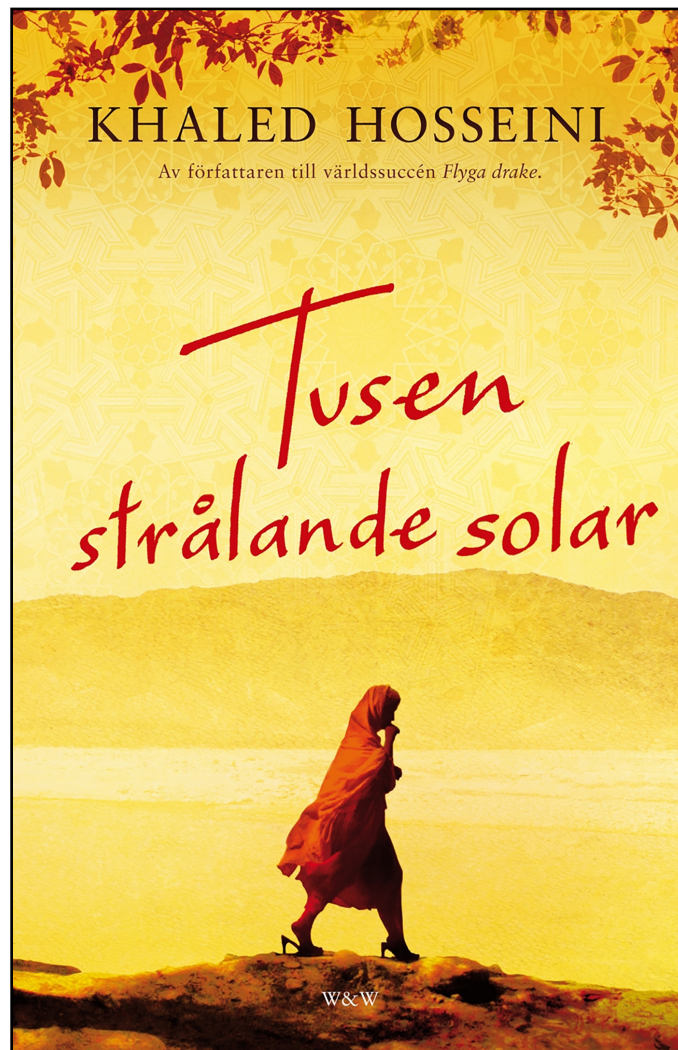
Boken finns hos MTM som talbok (drygt 6 timmar) inläst av Kristina Bäckman.

Redaktören tipsar om **Tusen strålande solar** Av: Khaled Hosseini, utgiven 2013

Hosseini är tidigare känd för romanen Flyga drake. I Tusen strålande solar får vi en inblick i trettio år av Afghanistans historia. Vi får möta Mariam och Laila, två generationers kvinnor som blir bortgifta med samma man. Medan kriget och våldet trappas upp på Kabuls gator blir situationen i hemmet ständigt värre. De två kvinnorna finner tröst i varandras sällskap och en stark vänskap växer fram. Det här är en berättelse om kärlek, vänskap och mod.

Många flyktingar i Sverige har sitt ursprung i Afghanistan. Den här boken ger en djupare förståelse för vad de flytt ifrån och vilka ofattbara scener som varit många människors vardag.

Boken finns både inläst och på punktskrift hos Legimus.

SYSKONBANDET - medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Tidningen ges ut på punktskrift, svartskrift, CD och på e-post. Tidningen finns också på vår hemsida, www.syskonbandet.se/medlemstidning.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46 5tr, 116 65 Stockholm

Telefon kansli: 08-641 30 45, 08-641 30 95

E-post: kansliet@syskonbandet.se eller redaktion@syskonbandet.se.

Ansvarig utgivare: Jenny Näslund, ordförande

Redaktör: Isabelle Ulfsson

Grafisk formgivning: Joachim Kåhlman

Plusgiro: 3 64 49-7 Swish: 123 148 8220